

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

21 februarie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin în cauza penală în privința lui

Scripnic Corneliu xxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 24.11.2015 - 31.03.2017;

2. Instanța de apel: 31.05.2017 - 07.11.2017;

3. Instanța de recurs: 23.01.2018 - 21.02.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 31 martie 2017, Scripnic Corneliu a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art.320 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Scripnic Corneliu a fost pus sub învinuire pentru faptul că, în baza hotărârii judecătorești din 06 septembrie 2010 în pricina civilă nr.2-264/10 la acțiunea reclamantei Scripnic Elena, domiciliată în or.Călărași, str.Tineretului 89, a fost eliberat titlul executoriu de către Judecătoria Călărași la 23 iulie 2013, prin care acesta a fost obligat să achite începând cu 24 mai 2010 în beneficiul lui Scripnic Elena, pensia de întreținere a copilului minor Scripnic Corina, născută la 13 septembrie 2003, în mărime de ¼ din toate veniturile lunare până la atingerea majoratului copilului. Deși acestuia, la 23 februarie 2011 i s-a adus la cunoștință de către executorul judecătoresc Eugeniu Dudnicenco hotărârea de încasare a pensiei alimentare, acesta nu s-a conformat și, prin diferite metode, s-a eschivat intenționat de la executarea ei, astfel până în prezent nu a achitat restanța plății alimentare care urma să fie calculată din salariu mediu existent la momentul determinării restanței, cu toate că în această perioadă de timp a fost angajat în câmpul muncii având un salariu de funcție lunar, intenționat nu a executat hotărârea judecătorească, fapt pentru care a fost tras la răspundere contravențională în baza art.318 alin.(1) Cod contravențional prin hotărârile Judecătoriei Călărași din 11 decembrie 2013 și din 05 iunie 2015, însă, necătînd la acest fapt, până în prezent nu execută hotărârea instanței de judecată.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui C.Scripnic în baza art.320 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în baza art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 2 ani, pe motiv că probele acumulate confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, învinuirea adusă acestuia este clară, concretă, previzibilă și include descrierea tuturor acțiunilor ilegale ale făptuitorului; - instanța nu a cercetat și apreciat probele obiectiv și sub toate aspectele, precum și din punct

de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, fapt ce contravine prevederilor art.100 și 101 Cod de procedură penală; - incorect instanța a conchis că în speță a fost încălcat art.6 §1 CEDO, făcând referință la cauza Andrian Constantin vs România, care nu are tangență cu respectiva cauză; - instanța a apreciat subiectiv și unilateral declarațiile martorilor E.Scripnic, E.Dudnicenco, din care rezultă că inculpatul intenționat se eschiva de la executarea titlului executoriu privind achitarea pensiei alimentare; - nu a luat în considerație instanța că inculpatul până a fi pus sub învinuire a fost pedepsit contravențional de două ori pentru neexecutarea hotărârii judecătorești și, respectiv, nu a ținut cont nici de faptul că a fost condamnat pentru falsificarea unui document oficial tot cu scopul de a se eschiva de la achitarea pensiei alimentare; - instanța a lăsat fără apreciere și faptul că inculpatul o perioadă îndelungată, intenționat, a tăinuit față de executorul judecătoresc locul de trai și de muncă și nu a îndeplinit o hotărâre de judecată definitivă, precum și că acesta în ședința de judecată, urmărind scopul de a se eschiva de la răspundere penală, de câteva ori și-a modificat poziția vizavi de învinuirea înaintată, pe când ultimul potrivit prevederilor art.102 alin.(1) Codul familiei, în calitate de debitor al întreținerii, era obligat de a comunica schimbarea locului său de muncă sau a domiciliului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de procuror.

Instanța de apel a indicat că prima instanță, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art.101, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpatului C.Scripnic de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art.320 alin.(1) Cod penal.

În motivarea soluției, instanța de apel, în urma audierii inculpatului C.Scripnic, a martorilor E.Dudnicenco, E.Scripnic și verificării probelor materiale ale cauzei - hotărârea Judecătorei Călărași din 06.09.2010, prin care a fost admisă cererea privind desfacerea căsătoriei dintre E.Scripnic și C.Scripnic, stabilit domiciliul copilului minor cu mama și încasarea de la C.Scripnic în beneficiul lui E.Scripnic a pensiei de întreținere a copilului minor în mărime de $\frac{1}{4}$ din toate veniturile lunare până la atingerea majoratului copilului, procesele-verbale cu privire la contravenții din 11.11.2013 și 15.05.2015 întocmite în privința lui C.Scripnic și hotărârile Judecătorei Călărași din 11.12.2013 și 05.06.2015, prin care C.Scripnic a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art.318 alin.(1) Cod contravențional, răspunsul IFS Călărași prin care s-a stabilit că în anul 2012 C.Scripnic a fost angajat la SRL „Lantav-Prim”, iar în anul 2014 la SRL „Vega-L”, confirmarea expedierii către SRL „Vega-L” de către executorul judecătoresc N.Sărătură a copiilor încheierilor privind încasarea sumei pensiei de întreținere, a concluzionat că prima instanță just a constatat că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, fiindcă din materialul probator prezentat de partea acuzării nu se dovedește vinovăția acestuia, iar învinuirea se bazează pe presupuneri neargumentate, fără a avea vreun suport juridic probant.

La fel, instanța de apel, în susținerea soluției primei instanțe, a reținut art.87 din Hotărârea Curții Constituționale nr.13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art.320 Cod penal din 18.04.2002, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, prin care s-a statuat că după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, este necesar a întreprinde din nou măsuri în vederea executării, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru

neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii care era obligat s-o execute.

Rețânând cele menționate supra, instanța de apel a relatat că, prin hotărârea Judecătorei Călărași din 06.09.2010, căsătoria între C.Scripnic și E.Scripnic a fost desfăcută, locul de trai al copilului minor a fost stabilit cu mama. A fost încasat de la C.Scripnic în beneficiul lui E.Scripnic pensia de întreținere a copilului minor, în mărime de $\frac{1}{4}$ din toate veniturile lunare, începând cu 24.05.2010 până la atingerea majoratului copilului.

Potrivit demersului executorului judecătoresc E.Dudnicenco din 11.08.2015, s-a solicitat stabilirea existenței neexecutării hotărârii judecătorești conform art.320 Cod penal, de către debitorul C.Scripnic, care se eschivează de la plata pensiei alimentare, pentru care C.Scripnic a fost sancționat contravențional în baza art.318 alin.(1) Cod contravențional prin hotărârile Judecătorei Călărași din 11.12.2013 și din 05.06.2015.

Prin ordonanța de punere sub învinuire din 12.11.2015, C.Scripnic a fost pus sub învinuire în baza art.320 alin.(1) Cod penal, fiind acuzat că „a fost tras la răspundere contravențională în baza art.318 alin.(1) Cod contravențional, prin hotărârile Judecătorei Călărași din 11.12.2013 și din 05.06.2015. Necătînd la faptul că a fost sancționat contravențional acesta până în prezent intenționat nu execută și se eschivează de la executarea hotărârii instanței de judecată”.

Instanța a indicat că, circumstanțele enunțate denotă că, de la 20.06.2015 (data când hotărârea Judecătorei Călărași de sancționare contravențională a devenit definitivă) până la data când C.Scripnic a fost pus sub învinuire la 12.11.2015, de către executorul judecătoresc, contrar pct.87 al Hotărârii Curții Constituționale nr.13 din 11.06.2013, nu a fost întreprinsă nici o măsură nouă pentru punerea în executare silită a actului judecătoresc, limitându-se doar la întocmirea unei sesizări în adresa procuraturii din 11.08.2015. Inculpatul nu a fost citat la executor sau somat repetat să execute hotărârea, executorul nu s-a deplasat la domiciliu sau la locul de muncă al acestuia în vederea acordării unui nou termen pentru executarea hotărârii, nu i-au fost aplicate alte interdicții legale (de ex: sechestru pe bunuri), nu s-a solicitat instanței anunțarea în căutare sau aplicarea interdicției eliberării pașaportului străin, părăsirii frontierei.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, nu au fost probate în ce concret au constat acțiunile de rea-credință sau inacțiunile ale lui C.Scripnic de eschivare de la plata pensiei de întreținere în perioada respectivă de câteva luni de la 20.06.2015 până la 30.09.2015, când a fost pornită cauza penală.

Mai mult, instanța de apel a considerat corectă constatarea primei instanțe care, reținând faptul că C.Scripnic a fost sancționat contravențional în baza art.318 alin.(1) Cod contravențional prin hotărârile Judecătorei Călărași din 11.12.2013 și din 05.06.2015, a concluzionat că în speță puteau fi urmărite penal doar acțiunile/inacțiunile inculpatului comise după data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată de aplicare a sancțiunii contravenționale, adică după data de 20.06.2015, deoarece o eventuală sancționare repetată, deja penală, a inculpatului, s-ar produce pentru aceiași faptă continuă și cade sub incidența principiului non bis in idem - dreptul de a nu fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceiași faptă.

Respectiv, instanța de apel a respins argumentul apelantului precum că prima instanță a apreciat subiectiv și unilateral declarațiile martorilor E.Scripnic și E.Dudnicenco, care pe parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești au confirmat că C.Scripnic intenționat se eschiva de la executarea titlului executoriu emis în privința lui privind achitarea pensiei alimentare, or, conform art.111 alin.(1) Cod de executare, executorul judecătoresc este obligat să expedieze documentul executoriu organizației în care lucrează debitorul sau de unde el primește recompensă, pensie, bursă ori un alt venit, cerând să se facă reținerile

c convenite în baza documentului executoriu și să se trimită creditorului sumele reținute, indicațiile executorului privind efectuarea reținerilor, potrivit normei menționate, fiind obligatorii.

Respins de instanța de apel a fost și argumentul apelantului, precum că inculpatul o perioadă îndelungată, intenționat, a tăinuit față de executorul judecătoresc locul de trai și de muncă, și nu a îndeplinit o hotărâre de judecată definitivă, fiindcă potrivit materialelor cauzei penale, la 19.04.2014, de către Compania Națională de Asigurări în Medicină (CNAS) executorul judecătoresc E.Dudnicenco a fost informat că inculpatul este angajat la SRL „Vegal L”, adică dispune de o sursă de venit, dar ultimul nu a reacționat în vreun fel, iar conform prevederilor legale, în condiția existenței unei informații certe de la CNAS privind locul de muncă al inculpatului, confirmarea respectivă nici nu era necesară, executorul urmând să remită direct angajatorului încheierea de reținere a sumelor convenite întru executarea titlului conform art.111 Cod de executare.

Totodată, instanța de apel a conchis că, în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece după preluarea procedurii de executare de către un alt executor, cu încheierile executorului N.Sărătură privind efectuarea reținerilor din salariu, inclusiv și cu calculul restanței pensiei pentru perioada anterioară de 77022 lei, inculpatul a fost de acord, nu le-a contestat în instanță, nu s-a concediat de la serviciu și nu a comis alte acțiuni în vederea eschivării de la plata lor, reținerile din salariu efectuându-se până în prezent.

În urma celor expuse supra, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prima instanță, în prezența circumstanțelor analizate mai sus, corect a constatat nevinovăția inculpatului pe art.320 alin.(1) Cod penal și întemeiat a aplicat prevederile art.390 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală adoptând o sentință de achitare în privința lui C.Scripnic, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

5. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - instanța nu a reținut că fapta stipulată la art.320 Cod penal se realizează prin două modalități - prima fiind neexecutarea, care presupune refuzul expres și a doua - eschivarea, care presupune refuzul tăcit, astfel că neexecutarea sau eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale, va atrage răspundere potrivit art.320 Cod penal, care este o infracțiune continuă, caracterizată prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale; - lipsa veniturilor la momentul punerii în executare a hotărârii instanței de judecată privind achitarea pensiei de întreținere a copilului, nu îl exonerează pe inculpat de obligația de executare a acestei hotărâri și nici de obligația de a întreprinde acțiuni în vederea executării acesteia, în rest a făcut referire la aceleași motive expuse la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu motivele invocate și materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele procurorului expuse în apel.

De fapt, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

De aici rezultă că, înfăptuirea justiției penale, cere ca instanța să nu se întemeieze, în hotărârile sale pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta (le) supuse judecării). Numai așa se formează convingerea izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul - infracțiunea dedusă spre soluționarea instanței - este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Atât prima instanță, cât și cea de apel, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea înaintată lui C.Scripnic și întemeiat au concluzionat asupra achitării acestuia de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art.320 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii și anume, latura obiectivă de neexecutare a hotărârii și de eschivare de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Colegiul reține că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a dat o apreciere justă declarațiilor inculpatului C.Scripnic, a martorilor E.Scripnic și E.Dudnicenco, cât și actelor cauzei enumerate la pct.4 al prezentei decizii, fiindcă aceste probe, analizate în ansamblu, nu au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.320 alin.(1) Cod penal ar fi dovedită.

Deși partea acuzării invocă că instanțele nu au reținut faptul că neexecutarea sau eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale, va atrage răspundere penală potrivit art.320 Cod penal, Colegiul penal, reieșind din circumstanțele speței, atestă că inculpatul, potrivit hotărârii Judecătoriai Călărași din 05.06.2015, a fost sancționat în baza art.318 alin.(1) Cod contravențional, pentru faptul neexecutării hotărârii instanței de judecată în perioada de la 23.12.2013 până la 15.05.2015, hotărâre ce a devenit definitivă la data de 20.06.2015.

Potrivit învinuirii înaintate în prezenta cauză, inculpatului i se incriminează neexecutarea și eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată din 06.09.2010, după ce acesta a fost sancționat contravențional la 05.06.2015. Însă, din probele materiale prezentate de acuzare, după această sancționare contravențională, nu rezultă că executorul judecătoresc la care s-a aflat spre executate actul judecătoresc, a întreprins careva măsuri de asigurare, reglementate de art.63, 67, 72-74 Cod de executare, în vederea executării acestuia, încât la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere pentru neexecutarea intenționată sau eschivare de la executarea hotărârii care era obligat a o executa, dar s-a limitat doar la întocmirea unei sesizări în adresa procuraturii la 11.08.2015, astfel nu a fost probată pe perioada de la 20.06.2015 până la 30.09.2015, inacțiunea inculpatului de neexecutare sau eschivare de la executarea hotărârii instanței de judecată.

În acest context, Colegiul constată că instanța de apel corect a reținut prevederile art.87 din Hotărârea Curții Constituționale nr.13 din 11.06.2013 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art.320 Cod penal din 18.04.2002, în redacția Legii nr.173 din 09.07.2010, potrivit căreia s-a notat că, „după aplicarea primei sancțiuni contravenționale, autoritățile urmează să consemneze un nou termen pentru executarea

obligației, astfel încât, la expirarea acestui nou termen, persoana să poată fi din nou trasă la răspundere”.

La fel, în probarea vinovăției inculpatului, partea acuzării face trimitere la declarațiile martorului E.Dudnicenco, însă aceste declarații urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului, deoarece martorul, având spre executare actul judecătoresc, anterior sancționării contravenționale, la 19.09.2014, a fost anunțat de către Compania Națională de Asigurări în Medicină că inculpatul deține polița de asigurare ca angajat la SRL „Vega-L”, c/f 10036600028325, sediul Chișinău, str.Alba Iulia 7, pe care este aplicată și ștampila executorului, prin care confirmă că copia corespunde originalului (f.d.22).

Colegiul penal atestă că, potrivit art.105 alin.(1) lit.d) Cod de executare, salariul și alte venituri bănești ale debitorului pot fi urmărite în baza documentelor executorii la cererea creditorului, iar procedura de urmărire a salariului și altor venituri ale debitorului este reglementată de art.111 Cod de executare, prin care executorul judecătoresc urmează să expedieze documentul executoriu organizației în care lucrează debitorul sau de unde el primește recompensă, pensie, bursă ori un alt venit, cerând să se facă reținerile convenite în baza documentului executoriu și să se trimită creditorului sumele reținute.

Reieșind din sensul acestor norme, executorul E.Dudnicenco urma să remită direct angajatorului încheierea de reținere a sumelor convenite întru executarea titlului, ceea ce nu a făcut. Acțiunile date au fost efectuate ulterior de către executorul judecătoresc N.Sărătură, după preluarea procedurii de executare în octombrie 2015, reținerile efectuându-se regulat din noiembrie 2015, fapt confirmat prin certificatul SRL „Vega-L” (f.d.125). Astfel că, inculpatul nu poate răspunde pentru omisiunile executorului, care nu a întreprins măsuri necesare și legale posibile pentru executarea titlului de încasare a pensiei alimentare de întreținere a copilului, de rând ce potrivit art.2 Cod de executare, executorul judecătoresc este obligat să asigure executarea silită a documentelor executorii.

Lipsită de temei este și trimiterea recurentului la prevederile art.102 Codul familiei, ce ține de obligația debitorului întreținerii de a comunica schimbarea locului său de muncă sau a domiciliului, de rând ce debitorul, în cazul dat, până la data de 02.04.2014 nu a fost angajat, neavând un loc de muncă.

De asemenea, instanța de recurs va reține în sensul celor invocate și dispozițiile art.8 și 66 Cod de procedură penală, precum și cele ale art.21 din Constituția R.Moldova, potrivit cărora orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale - prin începerea urmăririi penale - nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei - dreptul la apărare, respectarea demnității umane, trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine părții acuzării, pe motiv că interpretarea se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei hotărâri judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efect „erga omnes”; soluția instanței trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de recurs reține și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că, „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, că sarcina probei să revină acuzării și că dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție”.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În cauza supusă judecării, Colegiul penal constată că prezumția de nevinovăție nu a fost înlăturată în privința inculpatului C.Scripnic, deoarece partea acuzării nu a putut asigura și prezenta acele probe pe care și-a întemeiat învinuirea. Astfel că, soluția instanței de apel, care a considerat justă concluzia primei instanțe, în cazul dat este una corect apreciată.

În concluzie, instanța de recurs constată că, autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanțelor de fond, dimpotrivă, argumentele invocate de procuror în cererea de recurs ordinar le repetă întocmai pe cele expuse anterior în apel, la care instanța de apel deja a dat un răspuns detaliat și motivate. Hotărârea instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală. Alte probleme de drept, care ar afecta hotărârea în cauză nu au fost invocate și nici nu se conțin în materialele dosarului.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2017 în cauza penală în privința lui Scripnic Corneliu, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu